

DR. HAFFNER MÁRTON LL. M.

senior jogtanácsos
(MBH Bank Nyrt.)

Megtiszteltetésként ért, hogy Smuk Péter dékán úr – mint az 1995-ben kezdő első győri jogász évfolyam egykor végzett hallgatóját – többek között engem is felkért, hogy írjak pár sort a győri jogászképzés fennállásának 30. évfordulója alkalmából készülő almanach-ba. Nagy örömmel és nem kis nosztalgiával teszek eleget e felkérésnek, egyúttal köszönettel tartozom az alumni rendezvényre történő meghívásért, amelyre 2025. június 20-án, a Széchenyi István Egyetem Deák Ferenc Állam- és Jogtudományi Karának udvarán került sor.

1974. április 16-án születtem Székesfehérváron. A budapesti Spanyol Magyar Kéttannyelvű Gimnáziumban érettségiztem, majd az ELTE ÁJK kihelyezett győri tagozatára jártam 1995-től, az első győri évfolyammal kezdtem és 2000-ben szereztem jogi diplomát, folyékonyan beszélek angolul és spanyolul. Nem utolsó sorban családi indíttatásból választottam a jogi pályát hivatásul, több családtagom élt a jogi hivatásnak, vagy még ma is praktizál mint ügyvéd, közjegyző, vagy épp jogtanácsos.

Ami a szakmai előmenetelt illeti, amit kiemelnék, hogy az egyetemet követően eleinte biztosítási joggal foglalkoztam, majd a DLA Piper (korábban DLA Piper Weiss-Tessbach) nemzetközi ügyvédi irodához kerültem mint ügyvédjelölt, mégpedig egyenesen a banki, finanszírozási területre. Az ott töltött éveknek nagy szerepe volt abban, hogy később is bankjogi területen teljesebben ki. A jogi szakvizsga után jó pár év ügyvédség következett, különféle ügyvédi irodákkal kialakított együttműködések keretében dolgoztam, szakterületem főként a polgári jog, társasági jog, banki finanszírozási ügyek, tőkepiaci ügyletek, kockázati tőkealapok és a biztosítási jog – nyelvtudásomnak köszönhetően gyakran voltak spanyol ügyfeleim is. Miután megszereztem a PPKE Jogi Karán a bank- és tőkepiaci szakjogászi LL. M. fokozatot, egyre inkább a bankjogra fókuszálhattam, végül senior jogtanácsos lettem a holland ING Bank NV Magyarországi fióktelepénél, úgy vélem, ott „ért körbe” bennem az az ügyvédi és jogtanácsosi (in-house) jogászi szemlélet és tapasztalat, amivel egy hosszabb és stabilabb bankjogi pályafutást alapozhattam meg. Ezt követően 2017-ben csatlakoztam az MKB Bankhoz, ahol egy izgalmas időszak következett, a Budapest Bank és a

Takarékbank beolvadásával, számtalan jogi kihívással. Nyolc éve vagyok senior jogtanácsos a banki fúzió eredményeképp létrejött MBH Bank Nyrt.-nél, főként vállalati finanszírozással, banki felügyeleti szabályozási kérdésekkel foglalkozom. Tagja vagyok a Bankszövetség okmányos ügyletekkel foglalkozó munkacsoportjának.

Ami a külföldi tanulmányokat illeti, 1999-ben, az ELTE-n az első ERASMUS-ösztöndíjasok egyikeként végezhettem el egy szemesztert az 1531-ben alapított Granadai Egyetem jogi karán. Sőt, némileg magam is hozzájárulhattam az ELTE nemzetközi kapcsolatainak fejlődéséhez, már amennyiben a bilbao-i DEUSTO egyetem jogi karától magam szereztem ERASMUS keretszerződést az akkor Ficzer Lajos vezette közigazgatási tanszéknek, amellyel azóta tudtommal már több diák is ott tanulhatott. Két évig posztgraduális doktori tanulmányokat is folytattam a Spanyol Királyság ösztöndíjával a Granadai Egyetem Jogi Karának Kereskedelmi Jogi tanszékén, ma is tartom a jó kapcsolatot nem egy kinti tanárommal. Angliában, Windsorbán részt vettem egy ügyvédi képzésen, a DLA Piper UK szervezésében.

Szabadidőmben hobbim a gitározás, és mellette gyerekkorom óta aktívan vitorlázom. Egy gyönyörű, 1943-ban épült Európa 30-as vitorlás fahajója van a családnak a Balatonon, amelynek a neve „Virtus”. Édesapám még a hetvenes években vette és sok versenyt nyert vele, tőle vettem át a gondozását. Máig nagy becsben tartjuk, de főleg már csak klasszikus hajók old timer versenyein veszek részt vele.

EMLÉKEIM A GYŐRI ÉVEKRŐL

Erről akár könyvet is lehetne írni, de próbálom rövidre fogni. Azzal kezdeném, hogy az 1995-ös év a jogikar-alapítások éve volt, hiszen ekkor indult a Pázmány Péter Katolikus Egyetem jogtudományi kara is (abban az évben oda is felvételt nyertem). Mikor az Egyetem téren írásbeliztem, előtte egy levelet adtak át a vizsgázóknak, amiben nyilatkozni kellett, hogy amennyiben a pontszáma alapján lehetősége van rá, akar-e az ELTE győri kihelyezett tagozatán tanulni. Gondolkodás nélkül beikszeltem, akkoriban „mindenre lőttünk”, pestiesen szólva, olyan magasak voltak a pontszámok, és relatíve kevés helyre. Felvettek ide mindkét karra, én végül Győrt választottam – az igazsághoz tartozik, hogy a Pázmány jogi karának az akkreditációja ekkor még csak folyamatban volt, és biztosra kellett menni. Úgy gondolom, sok egykori évfolyamtársam nevében írhatom, ez az egyik legjobb döntésnek bizonyult, mert a győri évek életünk meghatározó és egyben egyik legszebb időszaka volt, nemcsak a jogi ismeretek szilárd alapjának megszerzése, de egyben a függetlenedés, a felnőtté válás, az életre szóló barátságok miatt is. Talán csak később tudatosult igazán többünkben a jelentősége annak, hogy egy akkor már évek óta érlelődő s „megalakulni vágyó” Széchenyi

István Egyetem koncepciójának égisze alatt valójában mi voltunk az első igazi építőkövei az eljövendő önálló győri egyetemi jogi karának, amely egy 1892-ben megszűnt Győri Királyi Jog- és Államtudományi Kar megszűnését követő több mint száz éves „interregnum” után valósulhatott meg.

A Pázmány jogi karát alapító Zlinszky János professzor úr mondta egyszer: *„Higgyétek el, egy kar indulásához csak jó oktatók és hallgatók kelleneek – a többi jön magától.”* És milyen igaz. Az ELTE oktatóinak legjava járt Győrbe előadásokat tartani, vizsgáztatni. Pesten még „mazsolázhattak” a vizsgázók, hogy a vizsgákon, spec. kollégiumokon kihez kerüljenek (vagy épp kit kerüljenek el), nálunk azonban nem volt „apelláta”, tanszékvezetők, tankönyvek szerzői, mondjuk ki, az igazi „nagyágyúk” jöttek le előadást tartani, majd számon kérni (közülük nem egy alkotmánybíró volt, vagy lett a későbbiekben). S mi ennek a jó oldalát láttuk meg és éltünk is vele. A teljesség igénye nélkül csak pár név – mert jó páran sajnos már nincsenek köztünk. Kezdetben Horváth Pál, alias „Paja bácsi” (egyetemes jogtörténet), Kállay István tanár úr (aki kimonóban tartott a japán jogról értekezést), Mezey Barna, Horváth Attila (magyar jogtörténet), Kukorelli István (alkotmányjog), vagy épp Wiener A. Imre (büntetőjog – róla eszembe jut egy személyes anekdota, mikor egy alkalommal megszavaztatta az előadásán a hallgatókat, hogy halálbüntetés-pártiak-e vagy sem, majd konstatálta, hogy míg Pesten a hallgatók többsége a halálbüntetés mellett, addig Győrben ellene szavaztak, mire én megjegyeztem – nem kis derűt kiváltva a hallgatóságból, ideértve az előadót is: *„Persze, hiszen mi itt nyugatabbra vagyunk, tanár úr”*). És ott volt Lenkovics Barnabás és Székely László is (civilisztika), Bihari Mihály és Navracsics Tibor (politológia), Vörös Imre, Burián László (nemzetközi magánjog), Lamm Vanda (nemzetközi közjog) vagy épp Berke Barna (EU jog), a generációkat vizsgáztató Németh János (Pp), és persze a „tűzkeresztsg”, ami az első komoly lépcső a jurátussá váláshoz, a római jog, ahol Földi Andrásnál voltam szerencsém vizsgázni, talán utolsóként még a Brósz – Pólay könyvből (még nyomdában készült a Földi-Hamza féle „új” Római Jog tankönyv). Még ha álmomból is keltenek, mondom a római jog szerinti elbirtoklás öt feltételét: *„res habilis, titulus, fides, possessio, tempus”*! Megemlíteném Szalay Gyula szerepét, aki a kezdetektől örködött a győri jogászoké a lángja felett.

Győr városa hamar mindenki kedvence lett, a diákoké, de hiszem, hogy tanárainké is. Sosem felejttem el, amikor a győri uszodában belebotlottam Lenkovics tanár úrba, aki előadások után – elmondása szerint orvos tanácsára – néha egy-egy kiadós úszással tartotta karban magát: „Önök még nem

is tudják, milyen szerencsájük van, hogy Győrbe kerültek, látja, még uszoda is itt van a kartól egy ugrásra”. És milyen igaz volt (...).

Néhány év kollégium után a belvárosi Kazinczy utcában szereztünk albérletet pár barátommal, egy gyönyörű, régi házban, a környéken kávézók, teraszok, amerre lát az ember, éltünk, mint hal a vízben. Rendszeresek voltak a jogászbulik, ott voltunk a mediawave fesztiválok, koncerteken (sikertől újradefiniálni az addig „szürke hétköznapi” fogalmát). Talán a legemblematikusabb hely nekünk a „Karantén” volt, amely a mai csónakház, az első évben ezt szinte csak mi, elsőéves jogászok tartottuk „megszállva”, de népszerű volt az „Acid Jazz” vagy a rövid életű „Amnézia” is, de e témában bizony hosszan folytathatnánk a sort (...).

Azzal zárom soraim, hogy őszintén kívánom, sok fiatal generáció élje még át az egyetemi éveket Győrben, úgy, olyan lelkesedéssel, ahogy mi, mert mi már tudjuk, ez az időszak az ember életében egyszeri és megismételhetetlen. Barátaimmal szinte minden évben visszamegyünk egy -egy alkalommal „nosztalgizni”, de örülök, hogy az alumni kezdeményezéssel ezentúl maga az *alma mater* fogja még jobban összetartani az ott végzett generációkat. Ránk számíhattok!